

JOYCE DEEKS BIBELNOTER - LUKASEVANGELIET

111 Lukas:1:1-25

De var begge retfærdige for Gud

Lukas' beretning om Jesus Kristus begynder med Johannes Døberens forældre. I deres yngre dage havde de bedt om at få en søn, men de havde for længst opgivet håbet om det. Gud havde iagttaget dem dag efter dag i de mange år, og i hans øjne var de retfærdige; han havde udset dem til noget specielt, og uden at vide noget om det havde de bevaret guds frygten og holdt Herrens bud. De havde vist sig værdige til at blive Johannes Døberens forældre. Da englen fortalte Zakarias om sønnen, der skulle komme, svigtede hans tro; det var for godt til at være sandt, det var umuligt! Men Gud ændrede ikke sine planer af den grund.

HUSKEVERS: Titusbrevet 2:12

112 Lukas 1:26-56

Lad det ske mig efter dit ord

Hvorfor Maria blev valgt til at føde den Højstes Søn, kan vi ikke give et udtømmende svar på; men hun var brugbar. Herren var med hende, og hun fandt nåde for Gud. Helligånden skulle gøre gerningen i hende, og hun lod sig bruge. Hun var helt klar over sin egen ringhed; men hun troede på Herrens ord. Hendes lovsang er fuld af pris til Gud for hans nåde og barmhjertighed, ikke blot mod hende selv, men mod hans folk. Det var ingen privat velsignelse, hun havde fået, den var til hele Guds folk.

HUSKEVERS: Matthæusevangeliet 6:10

113 Lukas 1:57-80

Johannes er hans navn

Zakarias har været stum i 9 måneder og ved ikke, om han nogensinde kommer til at tale igen. Men han har bøjet sig under Guds tugt, og når det lovede barn kommer, erklærer han, som engelen har sagt: "Johannes er hans navn". Han får straks lov til at tale, for nu taler han troens ord igen, og fyldt af Helligånden profeterer han om den kommende Frelser, for hvem hans søn skal bane vejen. Gud har bestemt Johannes til denne opgave, fra før han blev født. Han har givet ham hans navn, som betyder "Herren er nådig". Gud har også kendt os, før vi blev til, og udvalgt os i Kristus til at blive hans børn og ophøje hans nådes herlighed. Det er ufattelig stort.

HUSKEVERS: Efeserbrevet 1:4-5

114 Lukas 2:1-21

Hun fødte sin søn, den førstefødte

Lad ikke den velkendte tekst skjule underet for os! Er det ikke den største begivenhed, der nogen sinde er sket? Guds Søn, som har eksisteret i al evighed, fødes ind i verden af en kvinde! Hvilken modtagelse han fik - ingen plads i herberget! Der var ganske vist sendt bud fra Himmelen, men kun til nogle hyrder. Begyndelsen til Jesu jordiske liv var betegnende for, hvordan det ville fortsætte. Guds indgriben i menneskehedens historie bekræfter, hvor helt anderledes han er. Hans frelsesplan for hele verden afhang af dette hjælpeløse, nyfødte barn uden indflydelsesrige forældre eller venner. Han fik navnet Jesus, for han skulle blive verdens Frelser.

HUSKEVERS: Galaterbrevet 4:4-5

115 Lukas 2:22-40

Mine øjne har set din frelse

Kun øjne oplyst af Helligånden kunne se Guds frelse i barnet Jesus, som lå der hjælpeløst i sine forældres arme. Men Simeon så den; det gjorde gamle Anna også, og hun talte om ham til alle, der, som hun, ventede Jerusalems forløsning - en betegnelse for Messias. Endnu den dag i dag har Gud ikke åbenbaret sin frelse i den synlige verden. Kun øjne oplyst af Helligånden kan se, at Jesus er verdens Frelser og Guds udvalgte Konge. Hvis vi kan se det, må vi af hele vort hjerte takke Gud for hans nåde mod os og sprede evangeliet om Jesus Kristus ved vort liv og vore ord, at også andre må se ham.

HUSKEVERS: Apostlenes Gerninger 1:8.

116 Lukas 2:41-52

Jesus gik frem i visdom og vækst

Jesus udviklede sig som ethvert barn; han voksede under sine forældres tilsyn og var lydige imod dem; han kendte til et barns hverdag. Under besøget i Jerusalem som 12-årig følte han sig tiltrukket af templet; måske var det ved denne anledning, at han begyndte at forstå, hvem han var. Men han måtte ikke blive i Jerusalem for at lære mere; han måtte følge med sine forældre hjem til hverdagen i Nazaret. Der voksede han videre både legemligt og åndeligt. Han vandt yndest ikke blot hos Gud, men også hos mennesker. Han må have været en god kammerat med et vindende væsen. Disse sparsomme oplysninger om hans barndom og ungdom bekræfter, at han ikke var noget "vidunderbarn", som legender gerne vil gøre ham til.

HUSKEVERS: Kolossenserbrevet 1:9-10.

117 Lukas 3:1-18

Bær da de frugter, som omvendelsen kræver

Forløbet af Johannes Døbers tjeneste er kort fortalt. Det begyndte med, at Guds ord kom til ham i ørkenen, og han adlød kaldet og forkyndte offentligt omvendelsesdåb. Det var en opfyldelse af Esajas' profeti. Han var ikke tilfreds med erklæringer om omvendelse, men forlangte handling, der svarede dertil. De måtte ikke tro, at alt var i orden, blot fordi de var Abrahams børn. Han krævede virkelig omvendelse fra synd, for at de kunne blive døbt, for ellers havde dåben ingen betydning. Hvor er det vigtigt, at det vi siger - ikke mindst om vort forhold til Gud - bekræftes af vor handling. Vi kan ikke virkelig angre noget, som vi fortsætter med at gøre.

HUSKEVERS: Matthæusevangeliet 12:33

118 Lukas 3:19-38

"Du er min elskede Søn, i dig har jeg fundet velbehag!"

Lukas nævner lige Johannes' fængsling for at afslutte hans historie, og samler sig derefter om Jesus. Da han blev døbt, kom Helligånden over ham og gav Guds velbehag til kende. Han var syndfri, den eneste, der ikke behøvede at omvende sig, men han blev døbt på andres vegne. Efter Guds anerkendelse af sin Søn, følger Jesu jordiske slægtsregister; han var et menneske og kunne derfor være menneskehedens repræsentant. Matt. 1 følger den kongelige linie fra David gennem Salomon, mens Lukas følger en anden af Davids sønner, Natan. Det er sandsynligt, at Lukas gengiver Marias slægtstavle.

HUSKEVERS: Matthæusevangeliet 12:18.

119 Lukas 4:1-15

Jesus vendte i Åndens kraft tilbage til Galilæa

Fylt af Helligånden blev Jesus ført af Ånden i 40 dage i ørkenen, mens djævelen fristede ham. Åndens tilstedeværelse gjorde ham ikke immun over for fristelserne; f.eks. blev han ikke fritaget for at føle sult, men led sult. Fristelserne var virkelige, men han overvandt dem ved Skriftens ord: brød var ikke det væsentligste i livet; tilbødelsen var for Herren alene; det var utilbørligt at udfordre Herrens beskyttelse. Djævelen var slået, for her var et menneske, der valgte at sætte Gud først og havde ubetinget tillid til ham. Jesus havde ikke bedrøvet Helligånden på noget punkt, og han vendte tilbage til Galilæa i Åndens kraft parat til at begynde sin offentlige tjeneste.

HUSKEVERS: Hebræerbrevet 2:18.

120 Lukas 4:16-30

De sprang op, jog ham ud af byen og drev ham hen ...

I begyndelsen tog folket i synagogen godt imod Jesus, som var vokset op iblandt dem, og som var ved at blive berømt i Kapernaum. De syntes godt om hans tale, indtil han forargede dem ved at minde om ting, der virkelig var sket, men som gik dem imod. De var Guds udvalgte folk; at påmindelsen om Guds omsorg for nogle uden for Israel vakte en sådan harme hos dem, afslørede, at de ikke delte Guds kærlighed til andre folk. De troede, de havde eneret på Gud, og tålte ikke, at denne Jesus, Josefs søn, antydede noget andet. Fordom er farlig; den lukkede deres ører for Jesu ord og forhindrede dem i at høre det.

HUSKEVERS: Matthæusevangeliet 13:16.

121 Lukas 4:31-44

Jeg ved, hvem du er: Guds hellige!

Der var ingen kamp mellem Jesus og de onde ånder. De var helt i hans magt, og de vidste det. De var klar over, hvem han var, og de frygtede ham, som den besatte mand gav udtryk for, før han blev befriet. Men Jesus forbød dæmonerne at røbe ham. Skarerne så hans myndighed over de urene ånder og blev forfærdede. De kom med deres syge, og han helbredte dem, men de har næppe forstået, hvem han var. De ønskede at holde på ham, men hans primære opgave var at forkynde evangeliet om Guds rige alle vegne. Evangeliets ord kunne løse dem fra synd, og det var vigtigere end at blive helbredt.

HUSKEVERS: Johannesevangeliet 6:68-69.

122 Lukas 5:1-16

Herre, hvis du vil, kan du gøre mig ren

Rædslen greb Peter, da han så den overnaturlige fiskfangst, som Jesus havde givet ham. Den overbeviste ham om, at Jesus havde en særstilling hos Gud, og han følte instinktivt, at han ikke var god nok til at være i hans nærhed og bad ham gå bort. Men Jesus gik ikke bort! Han forstod, at Peter i virkeligheden ønskede at følge ham og kaldte ham dertil. Når Peter overværede den spedalskes renselse, må han have følt, at Jesus havde gjort det samme for hans sjæl, som han nu gjorde for den spedalskes legeme. Han havde gjort det muligt for ham, Peter, at blive i hans hellige nærhed. Først senere forstod Peter, hvad det kostede Jesus at rense ham.

HUSKEVERS: 1. Petersbrev 2:24

123 Lukas 5:17-39

Dine synder er tilgivet dig

Gud alene kan tilgive synder; det havde de skriftkloge og farisæerne ret i, for al synd er begået imod Gud. Jesus helbreder den lamme som et synligt bevis på, at hans tilsagn om syndernes tilgivelse også er gyldigt, selv om det ikke kan ses. Det var et klart krav om, at han var Guds udsending med myndighed til at tale på Guds vegne. Sammenkomsten i Levis hus giver Jesus anledning til yderligere at bekræfte, at hans opgave netop gælder syndere. Han er kommet for at give sit liv for dem. De "raske", som tror, de ikke behøver tilgivelse, kan han derimod ikke hjælpe. De er selvretfærdige og må først erkende deres behov for tilgivelse.

HUSKEVERS: Romerbrevet 5:8.

124 Lukas 6:1-16

Menneskesønnen er herre over sabbatten

Jesus og hans disciple holdt ikke sabbatsbudet efter de strenge petitesseer, som farisæerne elskede; de plukkede aks, da de var sultne og blev straks fordømt. Jesus mindede om, at David også brød loven, da nøden drev ham dertil. Epi-soden med manden med den visne hånd var et nyt eksempel. Jesu spørgsmål, om loven tillod, at man gjorde godt eller ondt på sabbatten, at man frelste eller ødelagde liv, fik ikke farisæerne til at overveje, om de fortolkede sabbatsloven ret. De var for låst fast i fordomme til at kunne åbne sig for den mulighed, at de tog fejl. De var langt fra lovens ånd, alt imens de håndhævede den så strengt. Jesus var herre over sabbatten og tolkede lovens ånd til gavn for mennesket.

HUSKEVERS: Hoseas 6:6.

125 Lukas 6:17-36

Han er god mod de utaknemlige og onde

Har vi en discipels øre, så vi kan høre, hvad Jesus siger til os i disse vers? Salig-prisningerne er til de fattige, de sultende, de grædende og de forfulgte! Der er et "ve" til dem, der har det kun "godt" på alle måder. Før vi finder en forklaring, der frigør os fra faren for at blive inkluderet i dette "ve", lad os da alvorligt overveje, om vort åndelige liv lider skade, fordi vi har det så godt. Vi kan prøve os selv med de følgende vers (fra 27). Ligner vi vor Himmelske Fader? Er det sådan, vi er, frigjorte fra os selv og kun optaget af at være gode mod andre, selvom de er utaknemlige og onde? Vi føler os sikkert afsløret som uværdige disciple, men lad os da ikke miste modet, men på ny vende blikket mod Mesteren, der viser vej, ja, som er vejen!

HUSKEVERS: 1.Tessalonikerbrev 5:15

126 Lukas 6:37-49

Ethvert træ kendes på sin frugt

Kalder vi Jesus Herre uden at gøre, hvad han siger? "Døm ikke, fordøm ikke, tilgiv, giv!" Vi kan begynde med disse formaninger, der gælder vort forhold til andre mennesker, og som bringer deres egen belønning. Men denne gode frugt kan kun bæres af et godt træ. Der må først ske en indre forvandling ved Guds Ånd, hvorved Jesus *bliver* Herre og bor i os ved sin Ånd. Når han *er* Herre, vil han bære denne gode frugt i os, hvis vi bøjer vor vilje under hans og adlyder ham. Da har vi den faste klippe under vort liv og rokkes ikke i stormvejret. De gode gerninger vil præge os som en naturlig frugt af Jesu iboende Ånd.

HUSKEVERS: Romerbrevet 6:21-22

127 Lukas 7:1-17

Ikke engang i Israel har jeg fundet så stor en tro

Her har vi to eksempler på Jesu "invasion" af Satans rige. Sygdom og død er følger af syndens indtog i verden, og Jesus viser sin magt over dem. Jesus undrer sig over officerens tro. Han synes at have forstået, at Jesus var Guds udsending med autoritet til at handle på Guds vegne, så at blot et ord fra ham var nok til at helbrede tjeneren. Trods sin høje stilling følte han sig uværdig til at komme selv og sendte til sidst venner for at sige, at et ord var nok; Jesus behøvede ikke at komme til huset. Enken i Nain søgte ikke Jesu hjælp. Han kom til hende i hendes dybeste nød og forvandlede døden til livet, sorgen til glæden. Gud havde sandelig besøgt sit folk!

HUSKEVERS: Salme 33:6.

128 Lukas 7:18-35

Salig er den, der ikke forarges på mig

Johannes Døberen i sit fængsel begyndte at spørge sig selv, om han havde taget fejl af Jesus. Var han virkelig Messias? Jesus svarer hans disciple ved at helbrede mange og sende dem tilbage til Johannes med citatet fra Esajas' profeti om Messias. Han opfylder den; han demonstrerer, at han har magt over sygdom og død, som er Satans værk. Hans program ud over dette indfrier ikke forventningerne til Messias, men Jesus opmuntrer ham til ikke at blive forarget. Det samme ord gælder i dag; hvis Jesus skuffer vore forventninger, er vi salige, om vi ikke forarges. Hans omsorg og hans magt er ikke formindsket, men disse viser sig ikke altid på den måde, vi i vor kortsynethed gerne ser.

HUSKEVERS: Romerbrevet 12:12

129 Lukas 7:36-50

Hvem af dem vil så elske ham mest?

Farisæerens og kvindens kærlighed til Jesus beroede på deres erkendelse af, hvor meget de skyldte ham. Farisæeren var kritisk indstillet over for Jesus og vidste ikke, at han behøvede tilgivelse. Han følte sig aldeles ikke skyldig over for ham, for han havde ingen syndserkendelse; tværtimod havde han ikke engang vist denne gæst normal høflighed. Kvindens synd var åbenlys; hun vidste kun alt for godt, at hun var en synder og havde tilgivelse behov. Men hun fik den fra Jesus, og freden i hendes hjerte bekræftede for hende, at det var sandt. Farisæerens synder blev ikke tilgivet, for han kendte ikke sit behov.

HUSKEVERS: 1. Johannesbrev 4:16.

130 Lukas 8:1-18

Se derfor til, hvordan I hører

Når vi hører Guds Ord, må vi passe på, hvordan vi hører det, så det virkelig får lov til at slå rod og ikke er glemt igen med det samme. Men selv det ord, der slår rod, kan gå til undervejs. Måske er den største fare i vesten tidslerne - livets bekymringer og rigdomme og nydelser. Tiden fyldes med så mange ting, dagligdagen er så forjaget, at der knap nok er plads til stilhed og bøn, og Ordet kvæles langsomt, men sikkert. Lad os bede Herren om nåde og visdom til at prioritere det, han kendes ved. Det er aldrig umuligt at pleje samfund med Gud, og han vil hjælpe os dertil, hvis vi har hjerte for det, hvor travlt vi end har.

HUSKEVERS: Hebræerbrevet 6:11-12.

131 Lukas 8:19-39

Vend hjem, og fortæl om alt det, Gud har gjort mod dig

Jesus er suveræn overalt; om det gælder stormens rasen på søen eller Legions dæmoner, har han magt over dem. Læg mærke til menneskers forskellige reaktioner på hans magt. Disciplene blev forfærdet, da de så, at stormen adlød ham: "Hvem er dog han?" spurgte de. Folket fra gerasenernes egn ønskede ikke nærmere bekendtskab med ham, da de så, hvad han havde gjort. De var bange, og bad ham om at forsvinde! Manden, der var blevet helbredt, ønskede at følges med ham. Det fik han dog ikke lov til. Han måtte blive hjemme og fortælle dem, der havde sendt Jesus bort, hvad Gud i Jesus havde gjort for ham. Han skulle være et lys på det mørke sted.

HUSKEVERS: Salme 66:16.

132 Lukas 8:40-56

Hvem var det, som rørte ved mig?

Mens Jesus følger med Jairus for at se til hans døende datter, kæmper en syg kvinde sig målbevidst gennem skarerne, indtil hun når at røre ved kvasten på hans kappe. Det var ikke nogen tilfældig berøring, som alle de andres, der trængtes om ham, men en troens handling, og både han og hun mærkede virkningen. Det var for at bekræfte hendes helbredelse for alle (hun var ikke længere uren og udelukket for samkvem med andre) og for at gøre hendes kontakt med ham mere personlig, at Jesus trak hende frem og gav hende Guds fred. Har vi "rørt" ved ham, verdens Frelser, på denne målbevidste måde? Jairus lærte, at selv en død var ikke uden for rækkevidden af Jesu livgivende hånd, og det var en overvældende oplevelse.

HUSKEVERS: Johannesevangeliet 6:37.

133 Lukas 9:1-11

Så sendte han dem ud for at prædike Guds rige

Jesus uddelegerede sin magt over dæmoner og sygdomme til disciplene, da han sendte dem ud på denne missionstur for at prædike Guds rige. De undergørgninger, de gjorde til bekræftelse af budskabet, spredte Jesu ry, og der cirkulerede mange rygter om, hvem han var. Herodes hørte om ham, men hans ønske om at se ham opfyldtes først efter Judas' forræderi, hvor Pilatus sendte ham til Herodes i et forsøg på at slippe for at dømmes ham. Han var dog blot interesseret i underne og ikke i budskabet. Men det var evangeliets forkyndelse, der ville få mest vidtrækkende følger for dem, der tog imod den, for den behandlede syndens sygdom, som varer ved og fører til fortabelse, selv om legemet bliver helbredt.

HUSKEVERS: Johannesevangeliet 5:24

134 Lukas 9:12-27

Menneskesønnen skal lide meget og forkastes

Det var spændende for disciplene at medvirke ved bespisnings-underet, og det var inspirerende at høre Peters bekendelse, at Jesus var Guds salvede (Kristus). Men mindre begejstrede var de for at høre Jesus tale om, at han skulle dræbes! Hvis de fortsat skulle følge ham, betød det selvfornægtelse; de måtte være villige til at miste livet, ikke søge at frelse det. At vinde hele verden var ingen kompensation for at miste sin sjæl! Betingelserne for at være en Jesu Kristi discipel har ikke forandret sig. Vi følger en Mester, som verden har forkastet og korsfæstet! Vi må være radikalt anderledes tænkende, end verden er, og indrette vores liv derefter.

HUSKEVERS: 1. Petersbrev 4:13-14

135 Lukas 9:28-45

Den udgang, han skulle opfylde i Jerusalem

Mens Jesus bad på bjerget, blev han herliggjort, og Moses og Elias talte med ham om hans "udgang" dvs. hans død på korset, hvorved han skulle "opfylde" Guds vilje og vende tilbage til Himmelen. Disciplene var faldet i søvn, men de vågnede tids nok til at se synet. Peter ønskede at holde fast på herligheden; hvis han havde hørt bedre efter samtalen, havde han måske forstået lidt af, hvorfor Jesus måtte vælge korsets vej. Nede i dalen var kampen mod onde ånder stadig aktuel. Jesus var Herre over dem; men snart ville han overgive sig i menneskers vold, så hans udgang kunne fuldbyrdes. Disciplene fattede ikke Jesu ord om sin skæbne; de havde ikke lært noget på bjerget. At han skulle dø lå helt uden for deres begreber.

HUSKEVERS: 1. Petersbrev 1:11

136 Lukas 9:46-62

Fordi han var på vej mod Jerusalem

Jesus var målbevidst på vej til Jerusalem med alt, hvad han skulle lide der; men disciplene havde ingen forståelse for det. De kappedes om at være den største; de var optaget af deres egen ære frem for Mesterens. De satte sig imod andre, der virkede i Jesu navn, blot fordi de ikke var i deres følge; de ønskede at fortære nogle samaritanere med ild, fordi de ikke tog imod Jesus. Kort sagt, de ville gøre sig gældende i Jesu tjeneste. Det var nok ment som en hjælp for Jesus, men hvor lidt de dog forstod af hans ånd og gerning! Han var på vej til Jerusalem for at ofre sit liv, ikke for at hævde sig på menneskelig vis. Lad os følge ham, og søge at ophøje ham ved vort liv!

HUSKEVERS: 1. Johannesbrev 2:6.

137 Lukas 10:1-20

Høsten er stor, men arbejderne få

Jesus sendte de 72 ud som sine repræsentanter; de, der tog imod dem, tog imod ham. Høsten var større, end de kunne overkomme, og mon ikke alle, som Jesus har sendt ud med evangeliets budskab, har følt det samme. Bønnen om flere arbejdere er stadig aktuel, for Jesus venter en stor høst. Disse sendebud skulle opføre sig beskedent og ikke stille krav, men være taknemmelige for kost og logi hos dem, der tog imod dem. Da de vendte tilbage til Jesus, glædede de sig over, at de på denne tur havde erfaret, at de havde fået myndighed over fjendens magt; men Jesus siger, at de hellere skulle glæde sig over, at deres navne var indskrevet i Himlene. Det er en varig glæde, som vi kan dele.

HUSKEVERS: Filipperbrevet 4:3

138 Lukas 10:21-42

Gå du hen og gør ligeså!

Jesus svarede den lovkyndige på hans spørgsmål: hvad skal jeg gøre? Han kunne ikke vinde evigt liv ved at gøre gode gerninger; men han ville heller ikke kunne praktisere samaritanerens næstekærlighed, uden at der skete en radikal ændring i hans hjerte. Jesu fortælling må have afsløret for ham, at han manglede den kærlighed, han så nemt havde citeret fra Skriften, hvis han overhovedet tog ordet til sig. Martha troede nok, at hun viste sin kærlighed mod Jesus ved alt det arbejde, hun gjorde for ham, når han gæstede hendes hjem; men det var ikke det, han ønskede, hun skulle gøre. Han roste Maria og havde hellere set, at Martha også havde taget tid til at høre på ham, for han havde så meget at sige dem.

HUSKEVERS: 1. Johannesbrev 3:18.

139 Lukas 11:1-13

Fader, helliget blive dit navn

Når Jesus lærer sine disciple at bede, begynder han med Faderens hellighed. Denne bøn er højst aktuel, for hvor ofte bliver ikke Guds hellige navn vanæret. Dernæst er det bøn om, at Guds rige må komme. Først derefter kommer vore daglige fornødenheder og hjælp til at leve som Guds børn. Jesus opmuntrer os til at *holde ud* i bøn og ikke give op. Læs vers 9 og 10 igen og lad disse vidunderlige løfter slå rod; *ingen* søger Gud forgæves! Udholdende bøn kan ikke andet end føre til resultater, så sandt som vor Himmelske Fader er god og gavmild. Han giver *gode* gaver, bedre end vi forstår at bede om. Den gave, der inkluderer alle andre, er Helligånden.

HUSKEVERS: 1. Johannesbrev 5:14-15

140 Lukas 11:14-26

Så er Guds rige jo kommet til jer

Nogle sagde, at Jesus fik magt over dæmonerne ved Beelzebuls, dvs. Satans, hjælp. Jesus tilbageviser denne beskyldning som selv-modsigende. Var Satan således i splid med sig selv, ville han ødelægge sit eget rige. Nej, Jesu magt over dæmonerne var et bevis på, at Gud var med ham. Hvor Gud gør sin magt gældende, dér er Guds rige. Satan er stærk og vogter sit bytte, men Gud er stærkere. Hvis vi forsøger at forbedre os selv, er vi prisgivet Satan, for han er stærkere, og kan nemt ødelægge alle vore gode hensigter; men har vi gjort Gud til vor Konge, er vi i den Stærkestes hænder og kan tjene ham.

HUSKEVERS: Kolossenserbrevet 1:13

141 Lukas 11:27-36

Salige er de, som hører Guds ord og bevarer det!

Vi har den store forret at høre Guds ord; lad os ikke misbruge den, for vi er kun salige, om vi bevarer, dvs. adlyder det. Privilegier bringer øget ansvar. Sydens dronning og Nineves indbyggere reagerede positivt på det begrænsede lys, de fik, medens Jesu samtid stort set forkastede ham, som var "mere end Salomo", "mere end Jonas". En sammenligning på dommens dag ville føre til fordømmelse for dem, der havde haft det største privilegium og afvist det. Evangeliet er lyset, der kommer fra Gud. Om vi får del i lyset og selv skinner afhænger af, om vi har øjne at se det og tager imod det med tak.

HUSKEVERS: Hebræerbrevet 4:2

142 Lukas 11:37-54

Det ene skal gøres og det andet ikke forsømmes

Jesus har sikkert ikke sat sig til bords med snavsede hænder, men han har undladt den rituelle aftvætning, fordi han ville benytte lejligheden til at understrege, hvor meget vigtigere den indre renlighed var. Det ved vi så godt, og dog må vi til stadighed passe på, at vi ikke bedrager os selv. Det er først og fremmest vore hjerter, vi må give Herren; uden denne indre overgivelse har andre gaver ingen værdi. Jesu stærke veråb over farisæerne og de skriftkloge afslører, hvor langt de var kommet ud i selvbedrag. Jesus underkender ikke, at de var omhyggelige med de mindste ting, men en tilsvarende omhu med ret og kærlighed til Gud var mindst lige så vigtig.

HUSKEVERS: 1. Johannesbrev 2:4-5

143 Lukas 12:1-12

Selv alle jeres hovedhår er talt

Jesus advarer mod hykleri; intet forbliver skjult i længden, men åbenbares for, hvad det er. Disciplene ville komme ud for forfølgelse, men Jesus advarer dem mod at frygte mennesker frem for Gud. Mennesker kan dræbe deres legemer, men så kan de ikke gøre mere. Deres evige vel er forbundet med Gud. Han har magt til at kaste i helvede, men han har omsorg for sine. Han er den frygtind-gydende Dommer, men samtidig vor Himmelske Fader, som kender sine ved navn. Kendes vi ved ham nu, vil han kendes ved os i Himmelen. Hvis vi skulle bli-ve forfulgt, er det vigtigste, at vi ikke fornægter Gud.

HUSKEVERS: 1. Petersbrev 5:7.

144 Lukas 12:13-34

Skaf jer punge, som ikke slides op, en uudtømmelig skat

Jesus fordømte ikke den rige, fordi han var rig, men fordi han var optaget af at samle rigdom til sig selv; hans horisont var begrænset til det timelige liv. Rigdom er en fare, fordi den kan berøve os afhængigheden af Gud. Det er langt vigtigere at søge åndelig rigdom, punge, som ikke slides op! Bekymring for det daglige brød er næppe en fristelse for os, som den at være opslugt af alle vore ejendele, - bil, fjernsyn, computer osv. - så der ikke er tid til at søge Guds rige først. Er vort hjerte i Himmelen eller i verden? Vi skal leve i verden, men i samfund med vor Himmelske Fader, så vi ønsker hans vilje frem for alt, som Jesu sande disciple.

HUSKEVERS: Efeserbrevet 1:3

145 Lukas 12:35-53

Salige er de, hvis han finder dem vågne

Her møder vi en stærk opfordring til at være rede og åndeligt vågne - det modsatte af lunkne. Er vi parate til at møde Herren når som helst, til at tage imod ham med glæde ved hans genkomst? For han siger, at han kommer, når vi mindst venter det. At våge betyder ikke, at vi skal være passive og kun optaget af, at Herren kommer snart. En virkelig forventning om Herrens snarlige genkomst vil anspore os til at være flittigt i gang med det arbejde, han har betroet os. Jesus sagde, at hans første komme ikke ville bringe fred på jorden, tværtimod. Derfor ser vi hen til hans genkomst. Vi kan være rede i kraft af hans nåde, der virker i os, ikke ved egen retfærdighed.

HUSKEVERS: 1. Tessalonikerbrev 5:4-6.

146 Lukas 12:54 - 13:9

Herre, lad det stå et år til

Man kunne kalde det et nådens år, det ufrugtbare figentræ fik. Det fortjente ikke andet end at blive hugget om, for i tre år havde det ikke båret frugt. Men det fik et år til, et år, hvor der ville blive draget ekstra omsorg for det i et sidste forsøg på at få det til at bære frugt. I første række er figentræet et billede på Israel, men det udelukker ikke, at vi kan tage både opmuntringen og advarslen til os selv. Jesus fortalte, hvordan vi kan bære frugt; det var ved at blive i ham (Joh. 15:1-8). Ligner vi det golde træ? Vi får lov til at erfare Guds nåde "et år til", men han forventer et resultat. Nådens dag får en ende, men her gælder det ikke det evige liv, men et frugtbart liv.

HUSKEVERS: 2. Korinterbrev 6:1-2

147 Lukas 13:10-21

Kvinde, du er løst fra din sygdom

Da Jesus løste denne kvinde af hendes sygdomslænker, priste hun Gud, men synagogeforstanderen blev vred. Det virker som et anti-klimaks, når han formaner folket til at komme og lade sig helbrede på de seks hverdage, og ikke på sabbatten! Der er ingen undren over Jesu gerning, ingen tak til Gud for hans barmhjertighed mod kvinden. Jesus beskrev hende som lænket af Satan, og det var netop en "sabbatsgerning" at befri hende. Som synagogeforstanderen har vi mistet forbindelsen med Gud, hvis vi ikke kan glæde os over, at syndere bliver frelst fra syndens lænker og ført ind i Guds rige, fordi det sker på en måde, vi finder upassende.

HUSKEVERS: Romerbrevet 6:17-18.

148 Lukas 13:22-35

Herre, er det kun nogle få, som bliver frelst?

Det er interessant nok at vide, om få eller mange bliver frelst, men Jesu svar henleder opmærksomheden på det, der har virkelig betydning for os hver især: at sørge for at være iblandt de frelste, om de så bliver mange eller få. "Kæmp", siger han, ikke fordi vi frelses ved egen kraft, men det må være en hjertesag, som vi får i orden nu; det kan blive for sent, og så kan en ydre berøring med det kristne budskab ikke hjælpe. Kom vi ikke indenfor, da vi hørte Guds kald, vil det være umuligt, når nådens dag er forbi. Der bliver nok nogle overraskelser, når vi ser, hvem der er kommet med til bords i Guds rige! Hverken Herodes eller nogen anden kan forhindre Jesus i at gennemføre sin livsgerning helt og fuldt.

HUSKEVERS: Åbenbaringen 7:9-10.

149 Lukas 14:1-14

Enhver, der ophøjer sig selv, skal ydmyges

Jesu lod sig ikke påvirke af, at der åbenbart var stillet en fælde for ham i farisæerens hus. Han spurgte direkte, om det var tilladt at helbrede på sabbatten, og hans modstandere kunne ikke være bekendt at sige nej. Han helbredte den stakkels mand, som sikkert har følt sig dårligt til pas i det selskab. Derefter gav han gæsterne en nærgående tale om ydmyghed på baggrund af deres åbenbare søgen efter de bedste pladser, hvorved de afslørede deres stolthed. Stolthed er Satans væsen, og han har fodfæste i vor stolthed. Derfor er det ikke bare en svaghed, men en meget alvorlig synd. Jesus ydmygede sig til døden for at tilintetgøre Djævelens gerninger (1 Joh 3:8).

HUSKEVERS: 1. Petersbrev 5:5-6.

150 Lukas 14:15-35

Kom, nu er alt rede!

Alle de gæster, der var indbudt til det store festmåltid, har formentlig også syntes, det var saligt at sidde til bords i Guds rige. Men da tiden for festen kom, var de ikke så ivrige for at følge indbydelsen. Den kom ubelejligh, den forstyrrede deres planer, den greb uventet ind i hverdagen. De var ikke rede, fordi de var bundet af det jordiske. De, der kom med til måltidet, var for fattige til at være bundet af noget. Indbydelsen gælder at have samfund med Gud sammen med andre, og vi må sætte Jesus på førstepladsen nu, ellers vil vi altid finde indbydelsen ubelejligh, når den kommer. Det gælder i dette liv, og når vi skal herfra.

HUSKEVERS: Åbenbaringen 19:7.

151 Lukas 15

Glæd jer med mig, for jeg har fundet ...

De tre lignelser udtrykker forskellige sandheder om en synders omvendelse. Det mistede får og den tabte mønt kunne intet gøre for at hjælpe sig selv. Den fortabte søn, derimod, gik selv den lange vej tilbage til sin far. Lige så lidt som fåret, kan en synder finde hjem til Gud; men han kommer der ikke, uden at han, som sønnen, går i sig selv. Jesus giver os et glimt ind i Himlen. Englene glæder sig, når en synder omvender sig. De er åbenbart ikke så interesseret i retfærdige, som den ældste søn. Mon ikke det er, fordi de eneste sande retfærdige er omvendte syndere? Har Guds engle glædet sig over os?

HUSKEVERS: Jeremias 29:13-14a.

152 Lukas 16:1-13

Den, der er tro i det små, er også tro i det store

Beretningen om den uærlige godsforvalter er ikke uden problemer. Det er dog sikkert, at det ikke var Jesu hensigt at opmuntre disciplene til tilsvarende uærlighed! Måske er det for at imødegå en sådan misforståelse, at ordene om troskab følger efter. Jesu betegnelse for penge som "uærlige mammon" tyder på, at vi behøver at være på vagt over for fristelser i vore økonomiske dispositioner. Både vi og vore penge tilhører Gud! Troskab er en egenskab, der viser sig i både småt og stort; er vi ikke tro i det små, vil vi heller ikke være det i vigtigere sager. Penge er iblandt de små ting, der prøver vor troskab og viser, om den sande rigdom kan betros os.

HUSKEVERS: Titusbrevet 3:14

153 Lukas 16:14-31

Nu trøstes han her, mens du pines

Rigdommens bedrag havde fået den rige til at leve i pragt og luksus uden tanke for den fattige Lazarus, der lå ved hans port, sulten og forkommen. Døden ændrede billedet totalt, men det var for sent for den rige at omvende sig. Han kunne hverken få hjælp selv eller formidle hjælp til sine brødre. De, der ikke vil høre Moses og profeterne (Guds ord), bliver ikke overbevist ved undere. (Lazarus' opvækkelser i Joh. 11 bekræfter dette; det under fik Jesu fjender til at stræbe ham efter livet!) Lad os ransage os selv nu i lyset af Guds ord, så vi afsløres, før det er for sent at gøre forandringer. Det anklagende gældsbevis har Jesus dog naglet til sit kors (Kol 2:14).

HUSKEVERS: 1. Korinterbrev 1:8.

154 Lukas 17:1-19

Tag jer i agt!

Vi må vogte os for en utilgivende ånd. Der er ingen grænser for, hvor mange gange vi skal tilgive, blot modparten vil tage imod tilgivelsen. Jesus pointerer, at troens beskaffenhed er afgørende, at den er levende som sennepsfrøet. Levende tro viser sig i tjenstvillighed. Hvor meget vi end tjener Herren, har vi ikke gjort noget særligt, der fortjener belønning; det er ham, der virker det i os. Af de 10 spedalske var det kun samaritaneren, der sagde tak. Hans tro var anderledes end de andres; de oplevede kun helbredelse, men han søgte tilbage til Jesus for at takke og prise Gud, og han blev frelst.

HUSKEVERS: Efeserbrevet 4:32

155 Lukas 17:20-37

Først skal han lide meget og forkastes

Jesus fortæller farisæerne, at Guds rige ikke vil bryde synligt frem med det samme. For disciplene uddybede han denne sandhed og advarede dem imod at løbe efter rygter. Først skulle han, rigets Konge, blive forkastet, og som i Noas og Lots dage ville mennesker leve deres liv dag efter dag uden tanke for evigheden (Anden Peter 2:5-7). Pludselig vil Menneskesønnen blive åbenbaret og sætte et brat punktum for tilværelsen. De, der har haft Guds rige i sig, idet de har bøjet sig for denne Konge, mens verden forkastede ham, vil da få del i herligheden. Det skæbnesvangre skel vil skille mennesker ad og besegle deres evige skæbne.

HUSKEVERS: Romerbrevet 8:17.

156 Lukas 18:1-17

Gud, vær mig synder nådig!

Jesus omtaler tre slags bønner i dette afsnit. Først er der enkens bøn, som er et eksempel til efterfølgelse på udholdende bøn. Den opnår resultater. Den anden er farisæerens, en selvretfærdig bøn, som ikke nåede Guds øre, men kun tilfredsstillede farisæerens trang til selvros og ikke førte til andet. Tolderens bøn var den enkleste og korteste. Det var hjertets suk til Gud fra en, der vidste, at han intet havde at rose sig af; hans eneste håb var Guds barmhjertighed. Sådan må vi komme til den hellige og Almægtige Gud, ikke med krav, men med ydmyg bøn. Dog opmuntres vi som enken til at holde ud i bøn, selv om vi ikke synes, den i første omgang fører til noget.

HUSKEVERS: Kolossenserbrevet 4:2

157 Lukas 18:18-43

Hvad skal jeg gøre for at arve evigt liv?

Det er et livsvigtigt spørgsmål. Kender vi svaret? Rådsherren fik et svar efter sit spørgsmål: "Hvad skal jeg gøre?" Det, han skulle gøre, magtede han ikke, og han gik bedrøvet bort. Jesus havde sat sin finger på hans svage punkt. De 5 bud, som Jesus nævnte, havde han holdt; men sin rigdom skattede han højere end evigt liv, og han magtede ikke at skille sig af med den. Det blev afsløret for ham. Den blinde kendte sit svage punkt: han var blind. Han kunne ikke engang finde hen til Jesus uden hjælp; men han kunne råbe om barmhjertighed, og det gjorde han ihærdigt i tro til, at Jesus var Davids Søn. I modsætning til rådsherren, der var gået bedrøvet bort, fulgte han Jesus og priste Gud.

HUSKEVERS: 1. Johannesbrev 5:13

158 Lukas 19:1-27

Enhver, som har, til ham skal der gives

I vort samfund skal vi helst dele alt ligeligt på god demokratisk vis - ingen skal have mere end en anden, teoretisk i hvert fald. Her begyndte alle med ét pund, men de fik ikke det samme ud af det. Derefter tager Herren pundet fra ham, der ikke har fået noget ud af det, og giver det til ham, der i forvejen har 10, trods protesten. Han var den, der evnede at gøre gavn med endnu et pund. Der var ingen bebrejdelse mod den med de fem, at han ikke magtede mere. Men den, der slet ikke havde forsøgt at bruge det ene pund, han fik betroet, mistede det. Hans forsvar afslører, at han ikke havde nogen hengivenhed for sin herre, men betragtede ham som streng og krævende. Hvad gør vi med det, Herren har betroet os? Tjener vi ham med glæde og taknemlighed?

HUSKEVERS: 2. Timotheusbrev 2:2

159 Lukas 19:28-48

Mit hus skal være et bedehus

Herren tog initiativet til indtoget i Jerusalem, da han sendte disciplene efter føllet. Stemningen var høj på vejen ind til Jerusalem. Discipelskaren hyldede Jesus som Messias, Guds Konge. Men Jesus vidste, at han ville blive forkastet inde i byen. Fredens Konge kom til den, men den kendte ham ikke. Folket hørte ham gerne, og modstanden imod ham stammede fra helligdommen (47). Den var ikke mere det bedehus, som var meningen med den, stedet, hvor man søgte Gud. Vi må have en helligdom, et bedehus, hvor vi er stille for Gud og har ærefrygt for ham, ellers vil vi heller ikke forstå, hvad der tjener til vor fred.

HUSKEVERS: Salme 62:2

160 Lukas 20:1-26

Hvad betyder så det, der står skrevet?

Johannes banede vejen for Jesus; var hans dåb fra himlen, var Jesu tjeneste det også. På mesterlig vis fik Jesus spørgsmålet vendt, så det blev dem, der spurgte, som meldte pas! Israels religiøse ledere forstod godt, at Jesus talte om dem, da han fortalte lignelsen om vinbønderne. "Det må aldrig ske", sagde de, da han fortalte, at vingårdens ejer ville fjerne dem og sætte andre til at passe vingården, Guds folk. Så citerede Jesus et skriftsted, der bekræftede hans ord, og spurgte dem, hvad det så betød! Ligesom dem, kan vi finde det vanskeligt at forstå visse steder i Bibelen, og undertiden er det, fordi de går imod vore forudfattede meninger, som var tilfældet med dem. Lad os prøve at lytte til Bibelens tale, også når den korrigerer vore meninger, så vil vi forstå meget mere.

HUSKEVERS: Salme 119:18.

161 Lukas 20:27-47

Mester, du svarede rigtigt

Da saddukæerne prøvede at fange Jesus med deres opdigtede problem, fik de mere, end de havde regnet med. Ikke blot besvarede Jesus spørgsmålet, han belærte dem om opstandelsen, som de ikke troede på. Det gjorde han ud fra Mosebøgerne, som de accepterede som inspireret af Gud. De var helt bragt til tavshed, og de skriftkloge indrømmede: Mester, du svarede rigtigt (eller: vel gl.o.). Jesus havde vundet en fuldstændig sejr i ordstriden; de turde ikke stille flere spørgsmål. Han fortalte disciplene, at han ville give dem visdom til at give rette svar, når de blev trængt (21:15). Hans Ånd ville virke gennem dem; Stefanus er et eksempel herpå.

HUSKEVERS: Apostlenes Gerninger 6:9-10.

162 Lukas 21:1-19

Det vil give jer lejlighed til at aflægge vidnesbyrd

Jesus vurderede ikke gaverne efter deres monetære værdi; enkens gave var mest værd, for hun gav ikke tiende eller halvdelen, men alt. Han så det, som han også ser på vort hjerteforhold til ham i vore dispositioner. Jesus fortæller disciplene om de forfølgelser, de vil blive udsat for. De vil blive behandlet som forbrydere, men når de står for deres dommere, skal de ikke føle, at Gud har forladt dem, men forstå, at han giver dem anledning til at vidne for myndighederne. De svære ting, som Herren tillader i vore liv, giver os dybest set lejlighed til at vidne om ham. Vi vil hellere kunne vidne om, at han har fjernet det, der var svært; men et vidnesbyrd om, at han bevarer os dag for dag midt i trængslen, kan betyde endnu mere.

HUSKEVERS: Romerbrevet 12:12

163 Lukas 21:20-38

Løft jeres hoved, for jeres forløsning nærmer sig

Jesus fortæller ikke om alle de rædsler, der skal komme, for at indjage skræk i disciplene. Han gør det med en positiv hensigt. Når disse ting sker, og mennesker går til af skræk og frygt, skal disciplene vide, at deres forløsning nærmer sig; begivenhederne skal vække forventning i dem om Guds riges komme. De skal vogte sig for at blive sløve - og nu taler han ikke mindst til os - at de ikke skal overraskes af uvejret over jorden. Hvad kan vi gøre for at undslippe? Svaret er ganske klart: våg og bed! Det vil holde os i forbindelse med Herren, der styrer begivenhedernes gang.

HUSKEVERS: 1. Tessalonikerbrev 5:5-6.

164 Lukas 22:1-23

Gør dette til ihukommelse af mig!

Forræderiet var Satans værk - Satan fór i Judas Iskariot og fristede ham til at forråde sin Mester. Jesus vidste det; måske var det grunden til den hemmelige måde, hvorpå stedet for påskemåltidet blev bekendtgjort. Forræderiet skulle ske, men til den tid Jesus bestemte. Skærtorsdagsaften ville han uforstyrret indstifte nadveren, som hans disciple til alle tider skulle holde til ihukommelse af hans død for dem, og han havde meget at sige dem denne sidste aften (Joh. 13-17). Forræderiet var stærkt aktuelt, dødens skygge hang over denne første nadver, og disciplene følte det. Når vi fejrer nadver, er der en glædes- og triumftone, som manglede ved indstiftelsen, fordi vi gør det efter Jesu opstandelse og i forventning om hans genkomst.

HUSKEVERS: 1. Korinterbrev 11:26.

165 Lukas 22:24-38

Jeg er iblandt jer som den, der tjener

Disciplene havde endnu ikke lært at ligne deres Mester. Selv på denne skæbnsvangre aften, umiddelbart før Jesus skulle lide døden, kappedes de om at blive regnet for den største. Han var sandelig den største, Guds Kristus, og var dog iblandt dem som den, der tjente. Han repræsenterede virkeligheden - den evige usynlige verden - hvor værdierne er modsat denne verdens. Hvor tit er ikke hans ord "sådan skal I ikke være" aktuelle for os, når vi færdes blandt verdens mennesker. Ydmyghed og tjenersind ligger ikke for dem, og heller ikke for os uden Guds indgreb. Lad os bede Herren om at gøre det Åndens værk i os, så vi kommer til at ligne Kristus Jesus mere.

HUSKEVERS: Filipperbrevet 2:5 flg.

166 Lukas 22:39-53

Bed om ikke at falde i fristelse!

Jesus opfordrede disciplene til at bede, men de sov. Jesus havde selv brug for at bede, og derved fik han styrke til at stå fast i denne dødelige kamp imod ondskabens åndemagter. Han kom sejrende ud af sin bønnekamp i Getsemane have. Han mødte sine fjender med sindsro på trods af disciplenes febrilske fægtning, og han helbredte tjenerens øre, som de til ingen nytte havde såret. Mørket havde magten, men kun hvad de ydre forhold angik. Timen var kommet, hvor Jesus skulle overgive sig i sine fjenders hånd, men han var herre over situationen; intet mørkt kom ind i ham. Hans bøn var hørt og besvaret. Derimod fandt krisen de sovende disciple helt uforberedte.

HUSKEVERS: Efeserbrevet 6:18.

167 Lukas 22:54-71

Jeg kender ham ikke

Alene iblandt fjender tabte Peter fuldstændig modet. Han havde slået med sværdet i Getsemane, ivrig efter at forsvare sin Mester, men Jesus havde modarbejdet ham og frivilligt overgivet sig. Forvirret og usikker var han fulgt med skaren. Da den direkte opfordring kom, nægtede han blankt, at han kendte Jesus. Hans nederlag var totalt. Jesus derimod havde vundet sejren i Getsemane, mens Peter sov. Da den direkte opfordring kom til Jesus: "Er du Kristus?", und-slog han sig ikke, men bekendte frimodigt, at han var Guds Søn, vel vidende at det ville føre til dødsdom for blasfemi. Det er for sent at forberede sig til kris-en, når den indtræffer.

HUSKEVERS: 1. Korinterbrev 16:13

168 Lukas 23:1-25

Jeg finder ikke denne mand skyldig i noget

Pilatus ville gerne have løsladt Jesus, og han erklærede tre gange, at han var uskyldig, men han manglede mod til at handle derefter. Han prøvede at slippe for ansvaret ved at sende Jesus til Herodes, men Herodes nøjedes med at håne ham groft og sendte ham tilbage. Trods visheden om Jesu uskyld, bøjede Pilatus sig for den ophidsede skares krav og dømte ham til døden, mens han befriede en dødsdømt morder! Jesus var uskyldig, men han måtte dø; det var bestemt, før verden blev grundlagt (Første Peter 1:20). Han døde på de skyldiges vegne; han tog de skyldiges straf på sig. Fordi han har fjernet vor synd og skyld, kan han, og han alene, føre os tilbage til en hellig Gud.

HUSKEVERS: 1. Petersbrev 3:18.

169 Lukas 23:26-49

Græd ikke over mig, men græd over jer selv

Jerusalems døtre græd over Jesus, men deres tårer var letkøbte; vi mærker instinktivt modsætningen mellem dem og kvinderne fra Galilæa, som stod langt borte og så på korsfæstelsen med sorgfulde hjerter (49). Rådsherrerne gjorde nar af ham, soldaterne hånede ham, selv den ene korsfæstede forbryder spottede ham. Men den anden forbryder bragte Jesus trøst i denne mørkeste time, for han så at sige græd over sig selv. Han omvendte sig, så Jesus kunne udtale de salige ord: "I dag skal du være med mig i Paradis". Han var den første, der fik liv gennem Jesu død. Han kunne intet gøre for at ændre på det liv, han havde levet, og derved får vi bekræftelse på, at vi intet skal gøre for at fortjene frelsen. Jesu offer er fuldt ud tilstrækkeligt; vi får evigt liv uden fortjeneste.

HUSKEVERS: Esajas 53:11-12

170 Lukas 23:50 - 24:12

Hvorfor leder I efter den levende blandt de døde?

Kvinderne havde lagt nøje mærke til, hvor Josef lagde Jesu døde legeme, for de ville salve det, men måtte vente sabbatten over, den sørgeligste sabbat, de nogensinde havde oplevet, for alle deres håb var bristet ved Jesu død. De kom tilbage til graven, så snart det var muligt, men graven var tom! De vidste ikke, hvad de skulle tro. Mens de stod tvivlrådige, viste to engle sig for dem og fortalte, "Han er ikke her, han er opstået". Han havde selv fortalt dem, at han ville opstå fra de døde, men det havde de glemt, for de havde ikke troet på det. Nu var det sket, og det forandrede alt. Lad os dagligt takke Gud, at graven måtte slippe sit bytte, og vor Frelser lever.

HUSKEVERS: 1. Korinterbrev 15:17,20.

171 Lukas 24:13-35

Herren er virkelig opstået, og han er set af Simon

Disse to disciple var fortvivlet over Jesu død. De havde hørt kvindernes vidnesbyrd, men det havde ikke hjulpet dem, fordi de ikke kunne tro, at det var virkelighed, det var bare et syn. Jesus bebrejder dem, at de var så tungnemme til at tro det, som profeterne havde talt. Han underviste dem om opstandelsen ud fra Skrifterne, før de opdagede, hvem han var. Det gav dem fast grund for deres tro, ellers kunne de have ment, det blot var "et syn", de havde set, når han forsvandt. Deres møde med den opstandne Jesus løste alle deres problemer. Det var allerede aften, men de skyndte sig de ca. 10 km tilbage til Jerusalem for at glæde sig sammen med de andre.

HUSKEVERS: 1. Korinterbrev 15:4

172 Lukas 24:36-53

Hvorfor kommer der tvivl i jeres hjerte?

Disciplenes tvivl og vantro bundede i, at de ikke havde forstået Skrifterne. Jesu opstandelse faldt helt uden for deres forventning; derfor tog det tid, før de kunne tro, at hans døde legeme var blevet levende, at det virkelig var ham selv, de så for deres øjne. Han havde fortalt dem det forud, og det stod skrevet; men de havde ikke fattet det. Hvor vigtigt for os, som for disciplene, at Herren åbner vort sind, så vi forstår Skrifterne. Ellers er vi et let bytte for tvivl og vantro. Hele Bibelen: Mose lov, profeterne og salmerne handler om vor Herre Jesus Kristus; han er nøglen til det hele, intet, der skete med ham, var tilfældigt, alt er med i Guds vidunderlige frelsesplan.

HUSKEVERS: Salme 119:18.